

NÁBOŽENSKÉ MOCNOSTI

CECIL duCILLE

(Minneapolis, Minnesota, srpen 1984)

Dnes k nám Bůh mluví z Efezkým 5 od verše 16, ale pro kontext budeme číst od verše 14. Nikdy nedoporučuji Božímu lidu číst verše bez kontextu. Číst verše bez kontextu není dobré. Chvála Pánu.

„Protož praví: Probud' se ty, jenž spíš, a vstaň z mrtvých, a zasvítíš se tobě Kristus. Viztež tedy, kterak byste opatrně chodili, ne jako nemoudří, ale jako moudří, vykupující čas; nebo dnové zlí jsou.“

Když mě Bůh vyslal z Jamajky do Spojených států, dal mi vizi, ve které jsem viděl světélka po celé té zemi, a ta světélka se spojovala. Pomalu ale jistě se seskupovala a vytvářela světla větší. Světla se sdružovala tak, jak se hýbal Boží lid. Bůh mi k tomu řekl: „Pošlu tě, aby ses stal součástí toho velkého světla, světla, které formuji ve Spojených státech.“

Když jsme se dnes večer modlili, měl jsem vizi. Viděl jsem vysoký, urostlý banánovník. Říkáte si: to by nebyl Jamajčan, aby neviděl banánovník, že? Viděl jsem tedy banánovníky, nejurostlejší, jaké jsem kdy viděl, vysoké plodící stromy. Ovoce však bylo ještě zelené, nezralé. Začínalo dozrávat jen pár trsů. Věřím, že Bůh říká, že jedná právě tady v této místnosti dnes večer. Ale ještě to není to, co v plnosti teprve přijde, co Bůh doopravdy stvoří.

Mně osobně velmi poželal dopis od Garyho, protože jsem netušil, že by byl takový dopis schopen napsat. Víím, že by takový dopis nenapsal, aniž by mu to řekl Bůh, protože Gary není typ člověka, který by to udělal jen tak, drží se spíš zpátky. Vzpomínám si, když jsem sem poprvé přijel, že to bylo právě toto proroctví, které mi Bůh dal pro Garyho a Emily, a já čekal, až se po celé zemi začnou rozsvěcet světla, která jsem v té vizi viděl. Už patnáct let doufám, že uvidím tělo Kristovo. Bůh říká, že vykupujeme časy. To znamená, že každý má schopnost být vykupitelem. Bůh tvoří vykupitele.

Byl jsem ohromen velikostí církevních budov v tomto městě. Mají velké rohy. Říká se jim věže, ale já jim říkám rohy. Víte, za dávných časů nosili muži rohy proto, aby ukázali, jak jsou mocní, a tak se snažili nosit rohy co největší. Když už byly příliš těžké na to, aby je na hlavě unesli, udělali z nich korunu se spoustou menších rohů. Je to tradice, je to duchovní věc, že si město postaví co největší roh, aby ukázalo svou moc. Je to město obrovské náboženskosti. Halelujah. A to je i to, co jsem slyšel: knížata. Nad tímto městem vládnou d'ábelská, náboženská knížata, silná knížata a mocnosti.

Každý má
schopnost být
vykupitelem.

Jednou jsem se ptal Boha: „Ježíš přece nikdy neříkal nic, co by nemělo hluboký význam, ale vždycky to řekl tak, že to působilo obyčejně.“ A tak bratřím řekl, když je opouštěl: „Nejprve jděte a kažte v Jeruzalémě. Až budete hotovi s Jeruzalémem, jděte do Judey (stále Izrael).“ Poté jim řekl: „Až budete hotovi v Judeji, jděte do Samaří.“ A pak říká: „Potom můžete jít do celého světa.“

Řekl jsem si: musí v tom být nějaký důvod, proč Bůh chce, abychom šli nejdříve do Jeruzaléma a do Judey. A tak jsem začal v Duchu hledat a přišel jsem na úžasnou pravdu. Pravdou je, že jste se narodili v určité oblasti, ve které jste nějakou dobu žili, možná celý svůj život. A tak d'áblové, démoni a knížata, která vládnou v té oblasti, vládnou nad vaší rodinou už od nepaměti. S čím bojoval váš dědeček, musíte bojovat i vy. Takže byl čas, kdy jste byli pod jejich nadvládou. Pak ale přišel Ježíš a některá z pout, kterými vás drželi, abyste byli stejní jako zbytek města, byla zlomena a vy jste s těmi duchy začali bojovat.

Ale Bůh říká, že jestli chcete kázat Jeho slovo, musíte nejdříve toho d'ábla porazit. Musíte zlomit moc knížete, který vládne nad vaším městem. Nejen kvůli sobě budete muset tu moc zlomit – pamatujte, že jste Izrael. Zlomíte ji v Jeruzalémě, pak půjdete do Judey a zlomíte jeho moc také tam. Pán řekl: „Až zlomíte jeho moc v Judeji, můžete jít dál.“ Duch Samaří je specifický druh ducha. Má co do činění s čarodějnictvím, se závažnějšími věcmi. Je mocnější.

Přišel jsem na to, že způsob, kterým napomenete jednoho ducha, neplatí na jiného, který se po vás jen ohlédne. Je to tak. Když přijdete na

to, jak porazit ty dva, Bůh řekne: „Vyjdi a poraz ducha Samaří, a to pouze skrze vedení Božím duchem. Pak jsi způsobilý jít do celého světa.“ Viděl jsem na bojišti padnout mnoho kazatelů. Je to ta nejsmutnější věc, vidět, že je někdo mrtvý, přestože dál žije. Padl, ale stále káže. Padli, protože je Bůh neposlal, protože předběhli Boha a vystavili se nazí nepříteli, který je jednoduše zničil.

Slovo, které nám dnes Bůh dává, tedy zní: Povolávám vás, abyste vykoupili toto město. Ano, vykupujme čas, ve kterém žijeme. Víte, nemůžete něco vykoupit, dokud to není ztracené. Doba, ve které nyní žijeme, je ztracená. Není naděje pro Minneapolis, pro Saint Paul, pro Ameriku, pro svět. Není naděje mimo tu, že Bůh shromáždí svůj lid. Přečtu vám to. Podívejme se do Matouše. Nechci se dostat daleko od psaného Slova, předám vám to, co mi Bůh dnes večer klade na srdce, ale vždycky se budu vracet do Písma.

Matouš 24,22: *„A byť nebyli ukráceni dnové ti, nebyl by spasen nižádný člověk. Ale pro vyvolené ukráceni budou dnové ti.“*

Toto si zapamatujte: Zpíváme píseň Sione, Sione,... Dál se v ní pak zpívá Jeruzaléme,... Z toho vyplývá, že Sion je něco jiného než Jeruzalém, a proto vězte, že když se v Matouši 24,22 mluví o vyvolených, je to něco jiného, než když mluvíme o povolaných, překládáno o křesťanech. Řecké slovo „eklektos“ znamená vyvolení z povolaných. Kdyby chtěl Ježíš mluvit o povolaných, použil by slovo „eklesia“. Ale „ek“ znamená „z“. „Lektos“ znamená vybraný. Takže Bůh říká, že jediné, na čem Mu teď záleží – věřte mi, jediné na čem Bohu záleží, je vyvolený lid, který bude stát tam, kde nebude schopen stát nikdo jiný.

Vidím, jak lidé i církve klopýtají. Co se stalo s naším evangeliem, co se stalo s naším lidem? Hromadná kapitulace d'áblu. Podívejte se se mnou do osmé kapitoly Zjevení. Z Boží milosti vám dnes ukážu něco, co jste doposud nejspíše neviděli.

Zjevení 8,10–11: *„A vtom třetí anděl zatroubil, i spadla s nebe hvězda veliká, hořící jako pochodně, a padla na třetí díl řek a do studnic vod. A jméno hvězdy té bylo Pelynek. I obrátil se třetí díl vod v pelynek, a mnoho lidí zemřelo od těch vod, nebo byly zhořkly.“*

O čem to tady mluví? Vysvětleme si některé symboly, protože o tom Zjevení přece je. Máme tu vodu – co znamená voda? Pokud to vykládám špatně, řekněte mi to. Slovo. Voda znamená Slovo, obmytí vodou Božího

slova. Voda tedy reprezentuje Boží slovo, nebo přesněji: řeky vod znamenají živé Slovo. Řeky vod značí živé Slovo, čerstvou vodu. Všimněme si, že řečtina říká, že hvězda spadla na třetí díl řek a že ten třetí díl řek a studnic vody byla všechna čerstvá voda, o které mluvil. To jsou ty živé vody. Jméno hvězdy je Pelyněk.

Pokaždé, když
Bůh pošle
zprávu,
přichází soud
na ty, kteří tu
zprávu odmítli.

Pojďme se na to podívat blíže. Hvězda je bratr, služebnost, ten, kdo slouží. Dobře. Hvězda padla. Když v Písmu narazíte na cokoli, co padá, znamená to, že místo v Bohu, na kterém se to nachází, se mění, a to od zbožnosti k tělesnosti. Myslím, že je to jasné. Když se na ty verše podíváme v kontextu, uvidíme, že Bible říká, že když zazněla třetí trouba, padla nějaká z Božích služebností, odpadla od své zbožnosti a spadla na Boží slovo a zranila jej. Padla na něj a učinila ho

hořkým, aby lidé, kteří by z toho Slova jedli a pili, zemřeli. Je to tedy služebnost, která působí smrt, která působí smrt na zemi.

Teď vám ukážu něco úžasného, alespoň pro mě je to velmi zajímavé. Trouba – první trouba, která na zemi zazněla, přinesla Martina Luthera. Martin Luther obnovil zvuk té první trouby, kterou nazýváme ospravedlnění. Druhá trouba zazněla v době Wesleyho, v době Johna Wesleyho a dalších bratří, a nazýváme ji posvěcení. Otevřu vám teď to slovo v jeho duchovním významu. Jinými slovy církev se začala stávat svatou a to posvěcování církve přináší Duch svatý v nás. Teď to teprve začíná. Proto je třetí trouba tak úžasná. Třetí trouba nás povolává do jednoty s Kristem, je to trouba, která povolává člověka a Boha k dílu sjednocené církve. Je to tak? Na tomto místě začíná církev. Fungování církve vnějšího nádvoří je smrt. Je to oblast smrti. Až ve svatyni začíná život.

Pokud to tedy chápeme, když zatroubila třetí trouba, někdo padl. Bratří, pojďme se na to podívat trochu blíže. Pokaždé, když Bůh pošle zprávu, přichází soud na ty, kteří tu zprávu odmítli. Takže to, co v Bibli čteme ohledně jednotlivých trub, není ta zpráva sama, ale odpověď těm na světě, kteří ji odmítli. Protože Bůh předpokládá, že tu zprávu už známe.

Bůh nám říká, že je před námi úžasně vzrušující zkušenost, protože slovo o vejítí do církve a sjednocení s Kristem je slovo o těle Kristově. Ne všichni křesťané tvoří tělo Kristovo. Když se stanete křesťanem, jste ospravedlněni vírou, jste smířeni s Bohem. Jste ospravedlněni, jako byste nikdy nezhrěšili. Je to pouze začátek procesu, kterým se zbavujete smrti, jenž je ve vás, abyste mohli mít díl v životě, který je v Kristu. Následně Bůh přichází a posvěcuje vás, posvětití vás křtem. Posvěcením jste očištěni a získáte křest Duchem svatým.

Ne všichni
křesťané
tvoří tělo
Kristovo.

Víte, my jsme se učili ve staré církvi, v letniční církvi vnějšího nádvoří. To nezní moc dobře, že? Učili jsme se, že se nacházíme ve svatyni svatých. Tvrdili, že už tam jsme.

Jednoho dne mi Bůh řekl: „Právě začínáš, právě jsi začal žít.“

To nejhorší, co se může církvi nebo lidu stát, je, že přijmou a následně odmítnou Ducha svatého. Co se stane, uvidíte, když se podíváte na baptisty. Mají v jistém ohledu čistou církev. Mají ve věcech pořádek. A v určitém slova smyslu mají výhodu. Víte proč? Bůh je nemůže soudit tak, jako by měli Ducha svatého.

Připomíná mi to afrického náčelníka, který jednomu misionáři řekl: „Musíš mi jednu věc vysvětlit – moji otcové a otcové mých otců, vždy jsme to dělali takhle, neslyšeli jsme Boží slovo. Chceš říct, že všichni naši předkové šli do pekla?“ Misionář mu odpověděl: „Ne. Pokud se nesečkali s Božím slovem, soudí je Bůh podle jejich svědomí. A Bůh si vždy najde cestu, jak takovým lidem kázat.“ Náčelník vstal a řekl: „Děkuji. Nechceme, abys tady kázal. Běž, odkud jsi přišel. Víš, když o tom neuslyším, nebudu vinen. Běž dřív, než mi to stihneš říct.“

To je v pořádku. Chvála Pánu. Svědomí mu bude vyčítat, že to slyšel, protože teď už ví. Bůh o tom mluví tak, že ti, kdo přijali Ducha svatého, se odvrátili, aby následovali Babylon. Tak to je. Místo toho, abychom vešli Dveřmi a stali se součástí Krista, obrátili jsme se a udělali jsme si církev. To, co tedy pozorujeme, je pouze projev ducha náboženství. Moc si přeji, abyste tomu uvěřili. Víte, přišel jsem na to, protože jsem neprošel skrze církev. Nikdy jsem nebyl vyučován v církvi. Sedm měsíců ke mně do pokoje přicházel Ježíš a učil mě, o církvi jsem nevěděl nic. Vím, že to byl Bůh. Nic jiného jsem neznal, myslel jsem, že Bůh tak učí každého.

A jak jsem si to užíval a říkal jsem si: Bože, o kolik jsem toho přišel za celý svůj život? Všichni ti kazatelé to mají – Bůh za nimi každý večer chodí a vyučuje je. A po těch sedmi měsících mě Bůh vedl ke křtu Duchem svatým, aniž by mi k tomu co řekl. Amen.

Víte, že Boha můžete odmítnout, aniž byste to měli v úmyslu?

Jednou ale přišli bratři: „Máme pro tebe slovo od Pána.“ Stačí vyslovit jméno Páně, a já se podřizuji. „Pán říká, že musíš chodit na biblickou školu.“ Odpověděl jsem: „Chvála Pánu.“

Neptal jsem se Boha. Byla to chyba, byla to v mém životě velká chyba, že jsem se tehdy Boha neptal. Odešel jsem s nimi a zapsal se do biblické školy. Stihl jsem se ještě vrátit ve čtyři hodiny domů, což byl čas mých setkání s Ježíšem. Stál tam ve světle, v slunci, v záři paprsků večerního slunce procházejících oknem, tak tam stál. Viděl jsem obrys muže a věděl jsem, že je to Ježíš.

Spěchal jsem k Němu: „Pane!“ Tak jako Saul, když říkal: „Zabil jsem všechny Amalechitské.“

Běžel jsem Mu říct, že jsem se zapsal na biblickou školu. První, co mě zarazilo, že se velmi pomalu otočil. Víte, dříve, když se mnou mluvil, jsme nikdy nestáli tváří v tvář, vždycky stál za mnou. Nevím proč, pravděpodobně by mě rozptylovalo, kdybych se díval Ježíši do tváře. Velice pomalu se otočil a Jeho oči byly jako plamen ohně, úplně mnou pronikaly.

Řekl jsem: „Můj Bože! Ne, Pane!“ Vrazil mi prst mezi oči: „Jestli půjdeš na biblickou školu, zavrhl jsi mě jako svého učitele.“ Svezl jsem se na kolena a řekl: „Ó můj Bože, to nemám v žádném případě v úmyslu.“

Víte, že Boha můžete odmítnout, aniž byste to měli v úmyslu? Odmítáte Ho svými skutky. Pokud vám něco dávám a vy si to nevezmete, otočíte se a vezmete si něco jiného, pak jste mě odmítli. Odmítli jste mne. Bůh mi ukázal, že Jej můžeme odmítnout tím, co děláme, a že to je něco, co děláme každý den.

Dnes večer k nám Bůh mluví ohledně jednoty, abychom byli součástí jednání Krista na zemi, a ne součástí náboženského systému. Ptal jsem se: Bože, co to znamená? Tehdy jsem si uvědomil, že existuje náboženský

system, který Bůh nenávidí. Věřte mi. V neděli jdete do kostela, zazpíváte nádhernou píseň, řeknete: „Chvála Pánu,“ ale je to všechno připravené. Je to naplánováno předem, není to z Ducha a v Pravdě. Protože kdyby to tak bylo, měl by Bůh prostor jednat. Kdyby jedno shromáždění proběhlo Božím způsobem, mnoho věcí by bylo jinak. Ano, ano, mnohé věci by se vyřešily. Například by v církvi nemohl přebývat hřích.

Vzpomínám si na jednoho vzácného bratra, který mi kdysi volal, jestli bych za něj nemohl kázat u nich v církvi. Víte, je mi to líto, ale už bych tam nemohl jít znova. A on to chápe a už mě nezve, abych u nich kázal. Šel jsem do té církve, a když jsem vešel, abych kázal, viděl jsem proti sobě přicházet kosa, který začal sbírat semínka. A tak jsem věděl, že v té církvi bylo něco, co ničilo Boží slovo, které tam bylo kázáno, že je zobal ten pták – démon. Otevřel jsem tedy Bibli ve třinácté kapitole Matouše.

Matouš 13,3–4: „...Aj, vyšel rozsevač, aby rozsíval... A když on rozsíval, některá seménka padla podle cesty, a přiletěli ptáci (nebeští), i szobali je.“

Když jsem kázal, nevědomky jsem přitom seběhl z pódia, někdo ve shromáždění začal mluvit v jazycích a já vykládal jazyky. Pochopte, udělal jsem to bez přemýšlení. Bylo to, jako když si někoho podmaníte. Kázal jsem, seběhl dolů a někdo povstal a dosvědčoval. Ta církev byla prolezlá homosexualitou. Boží slovo v té církvi nemohlo žít – za předešlého pastora se všichni ti lidé zapletli do homosexuality. Ten den padli na kolena a činili z toho pokání. Došlo k rozdělení církve a mě obvinili, že jsem tu církev rozvrátil. Amen. A přesně o tom mluvíme. Kdyby se věci děly Božím způsobem, měli bychom opravdu živé tělo Kristovo. Zjistujeme, že tělo Kristovo zápasí s formální církví, která si dělá monopol na Boží dílo. Doufám, že mi věříte. Povím vám ještě jiný příběh.

Ježíš Kristus se mě zeptal: „Půjdeš kázat evangelium?“ A já jsem odpověděl: „Ježíši, máš přece spoustu lidí, kteří kážou evangelium. Nechtěj to na mně, Pane. Rozdám 90 % toho, co vydělám – jen mě nech jít mou vlastní cestou. Nech mě jít na školu, udělat si doktorát, nech mě být lékařem, a já Ti dám všechny peníze.“

Ale On mi řekl: „Ve službě ti dám více uzdravení, než bys dokázal v medicíně.“ Takže tenhle argument smetl se stolu. A já zase: „Ale, Pane, vždyť máš tolik lidí, kteří kážou.“

Bratří, věřte mi, Ježíš Kristus, Boží syn se mnou seděl a ukázal mi obrázek mužů, které povolal, poslal a kterým se dařilo dobře, dokud jejich pozornost nezačal odvádět valounek tady a další blyštivá věc tam. Ten se

Ale Bůh přišel
a v tu ránu mi
dal řešení. Ne
dřív, než jsem
se vzdal.

nechal rozptýlit tím a ten zase něčím jiným. Žalostnost toho obrazu mě zabořila, a tak jsem řekl: „Půjdu, Pane.“

Církev je rozptýlená. Vykoupíte tento den a tuto dobu? Uděláte to? Pak se musíte vytrhnout zpod ducha, který vládne nad Minneapolis a Saint Paul, musíte se stát obětí, položit se a říct: „Bože, veď mě Ty!“ Budete muset obětovat podstatu své duše.

Vysvětlím vám to. Když přijdete k Bohu, řekne vám: „Synové a dcery, dejte mi svá srdce, a já vám dám království svého Otce.“ A tak jdete k oltáři, položíte se jako oběť, přinesete svoje tělo jako živou a svatou oběť, příjemnou Bohu, což je vaše rozumná služba. (Řím 12,1) To uděláte. Vydáte se Bohu. Jste ospravedlněni, posvěceni, jste pokřtěni Duchem svatým. Dali jste Bohu všechno.

A tak žijete v domnění, že jste Bohu dali všechno, až se na vás jednou Bůh podívá a řekne: „Chci tvou duši.“ Najednou si uvědomíte, že to byla celou dobu vaše mysl, kdo vládl vašemu životu. Váš způsob přemýšlení, vaše vlastní emoce byly tím, čím jste se řídili. Když jste něco dělali, bylo to z vaší vlastní vůle a vaše vlastní touhy byly motivem. Tato oběť je poslední, kterou člověk Bohu dává. A když takto obětujete, stanete se tím, co vidíte. Jinými slovy se začnete připodobňovat obrazu Ježíše Krista. To je ta oběť, kterou po nás Bůh chce. Je to ta nejtěžší věc.

Vzpomínám si na noc, kdy jsem dělal účetnictví a nemohl jsem usnout, protože mi to nevycházelo. Vždycky mi to vycházelo, ale tentokrát ne. Nemohl jsem na to přijít. Šel jsem za Bohem a říkám: „Udělej to za mě.“ A Boží duch přišel, ukázal mi a–b–c, a bylo to tak jednoduché. Nechápu, že jsem na to nepřišel, a to jsem se považoval za jednoho z nejlepších účetních. Když jsem já nemohl na něco přijít, tak to už byl vážně problém. Ale Bůh přišel a v tu ránu mi dal řešení. Ne dřív, než jsem se vzdal. Ne dřív, než jsem došel do bodu, kdy s tím mozek už neuměl udělat nic dalšího. Pak Bůh zasáhl.

Je úžasné, když Boží syn dospěje k závěru: „Zavrhuji svůj způsob myšlení. Zavrhuji svůj způsob přemýšlení. Zavrhuji své vlastní cesty, chci Tvoji cestu. Jak přemýšlíš, Bože?“

Víte, dojít na toto místo, to je oběť zlatého oltáře. Slyšeli jste pátou zprávu. Pokud dojdete do bodu, kdy se chcete vzdát sami sebe, kdy se chcete vzdát své duše, své podstaty, kdy si myslíte, že vaše duševní povaha není to, co chcete, kdy chcete Boží charakter namísto své duše, kdy namísto své mysli chcete mysl Boží – tak jste slyšeli pátého anděla. Protože toto je odevzdání se Bohu u zlatého oltáře.

Dnes večer hovoříme o chození v těle Kristově. Ještě jsem neviděl to tělo Kristovo, které mi Bůh před čtyřiceti lety ukázal, ještě jsem ho neviděl. Řeknu vám něco humorného. Když mi ho Bůh ukázal, směle jsem vykročil, abych to uvedl v realitu. Uspořádal jsem shromáždění. A hádejte, kdo ho vedl? Kdo to shromáždění vedl? Ježíš? Ne. Já jsem ho vedl. Lidé mě skoro uctívali. Budili mě v noci, abych se za ně modlil. Ne že by šli za Ježíšem, chtěli to po mně. Nevěděl jsem, jak se z toho dostat, byl jsem příliš mladý a nezkušený, a tak jsem se chytil do církevního řádu, kde jsem se najednou stal biskupem pěti církví. Řekl jsem: „Můj Bože, to nezvládnou.“

Víte, Bůh mě potřeboval něco naučit a mnou to otřásl. Věřte mi, byl jsem tím experimentem tak otřesen, že jsem vstoupil do Church of God, uvázal jsem se tam. Řekl jsem: „Pane, jestli já mám být biskup, nech mě být pod jiným biskupem a získat zkušenosti.“ A to se také stalo. Na moje záda se okamžitě snesl bič a bičovali mě celých osm let. Po osmi letech jsem se na Boha obrátil s otázkou: „Bože, proč mi to děláš?“ Bůh mi odpověděl: „Nespolupracuješ se mnou, ale s církví.“ „Takže tahle církev, ta mocná církev, která mluví v jazycích, prorokuje a dělá zázraky – ona nespolupracuje s Tebou?“

Byl to pro mě šok, když jsem zjistil, že ta církev nespolupracovala s Bohem. Když mluvím o církvi, nemyslím metodistickou církev, mluvím o letniční církvi, která mluví v jazycích, tančí v duchu, přináší proroctví

Pokud dojdete do bodu, kdy namísto své mysli chcete mysl Boží, tak jste slyšeli pátého anděla.

a má pocit, že je ve svatyni svatých. Chvála Pánu. Vždycky říkám, když se na nás tak dívám, že nemáme žádnou naději. Není naděje v člověku.

Když se rozzlobíte,
nedělejte vůbec
nic, ani se
nehněte. Nic
nedělejte, jenom
čekejte na Boha,
dokud nezískáte
kontrolu nad
svými pocity.

Jestliže Bůh v této hodině jedná, činí tak v souladu s Božím řádem. Boží řád, to znamená, že Duch vládne nad duší a duše nad tělem. Jestliže jste motivováni svými emocemi, Bůh vám pomoz, Bůh nám pomoz, protože do nějaké míry jsme emocemi motivováni všichni.

Jednou jsem se díval na zprávy a viděl jsem, jak se něco stalo nějakému člověku. Řekl jsem: „Bože, nedopusť, aby se to stalo mně, protože nevím, co bych udělal.“ Cítíte slabost ve svých duchovních kostech, nemůžete si zrovna vyskakovat, znáte to. Říkáte: „Můj Bože, nedopusť, aby se to stalo mně. Nedej, abych se dostal do takových okolností.“

Copak nevíte, že Bůh nás před určitými okolnostmi chrání? Protože těžko říct, co bychom v nich dělali. Přesto je čas položit před Boha své emoce: „Pane, ne že bych měl být bez emocí, ale moje emoce by měly být motivovány Božím duchem.“ Nikdo z nás by neměl jednat na základě emocí. Když se rozzlobíte – nehýbejte se. Když se rozzlobíte, nedělejte vůbec nic, ani se nehněte. Nic nedělejte, jenom čekejte na Boha, dokud nezískáte kontrolu nad svými pocity.

Víte, existuje takový princip, říká se tomu reverzní psychologie. Funguje takto: Když chci, aby Mavis šla jedním směrem, začnu na ni tlačit, aby šla přesně opačným směrem. Ona se začne vzpírat a já pak předstírám, že vyhrává. Ona si myslí, že vyhrála, a jde přesně tím směrem, kam chci, aby šla. Takovým způsobem si s námi hraje ďábel, přesně to nám dělá. Řekněme, že sem přijde člověk puzený ďáblem a jednu vám vrazí. Hm, nejste na tom zrovna tak, abyste nezareagovali, a tak zareagujete. To, po čem ďábel jde, je vaše reakce. Čeká na vaši reakci, a pokud reagujete na základě svých emocí, dostal vás. Přesně to totiž chtěl.

Takže když mě něco zvenčí dokáže motivovat, tehdy mě ďábel dokáže kontrolovat. Slyšíte? Pokud vás dokáže motivovat něco zvenčí, může vás ďábel mít pod kontrolou.

Když mě něco zvenčí dokáže motivovat, tehdy mě ďábel dokáže kontrolovat.

Občas říkáme: „Pane, nevíme, jak se modlit.“ Dnes byste měli vědět, jak se modlit. Modlete se, aby všemohoucí Bůh měl pod kontrolou vaši duši. Aby Bůh vlil olej do vašich nádob. Aby vaše nádoba byla plná oleje, aby světlo, které vychází, bylo z ducha Božího, a ne ze starého zaneseného knotu, kterým jsme.

Jednota s Kristem, tělo Kristovo, myslím, že ti o tom Bůh mluvil, Gary. Víš proč? Přišel čas. Nepřítel se zmocňuje tohoto města. Když jsem na Floridě, modlím se: „Ó můj Bože, nepřítel vstoupil do Tvé svatyně a v Minneapolis a v Saint Paul likviduje některé vzácné bratry.“ Říkám: „Můj Bože, copak nepozvedneš Davida? Nepozvedneš svůj lid jako Davida? Bude se Goliáš chvástat ještě dlouho?“

Bud' chvála Hospodinu. Věřím, že Bůh probouzí svůj lid a že přišla hodina, kdy my... Víte, častokrát přemýšlíme o akci, o boji, a představujeme si boj proti někomu jinému. V tom je ten problém. Když totiž přemůžeme sami sebe, pak všechno ostatní je pod našima nohama, protože máme moc vítězství. Chvála Pánu.

Bůh tvoří Tělo, Tělo, které je jednotné. Dovolte mi, abych to přečetl. Halelujah. Nebudu vás dlouho zdržovat, jenom si najdu sedmnáctou kapitolu Jana a přečtu kousek modlitby, kterou se za nás Ježíš modlil. Věděli jste, že se za nás Ježíš modlil? Už jste v Bibli viděli svoje jméno? Ale ano. Ježíš se za vás modlil. Podívejte se do verše 15:

Jan 17,15: „*Neprosímť, abys je vzal z světa, ale abys jich zachoval od zlého.*“

Jinými slovy se Ježíš modlil ne za to, abyste byli vytrženi, ale abyste byli uchráněni od zla tohoto světa. A dál říká:

Jan 17,20: „*Ne za tytoť pak toliko prosím, ale i za ty, kteříž skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mne, ...*“

Ježíš se modlil za svoje učedníky a za kohokoli z nás, kdo čte Bibli a věří Slovu nebo kdo to Slovo slyší skrze učedníky a věří mu.

Jan17,21: „...aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli...“

Pojďme dál, je v tom hluboké zjevení. Když přijmete spasení, dostanete Kristovu krev, ve které je Boží život, a ona vám dá život. Byli jste mrtví, úplně mrtví, nula, a najednou jste se stali osobnostmi. Byli jste vzkříšeni k životu, stali jste se živou duší. Bůh stvořil Adama, Adam byl duše živá. (Gen 2,7) Takže jste se dostali zpět tam, kde byl Adam před tím, než padl – na místo ospravedlnění. Co se stalo dál? Přišel Duch svatý a v Duchu svatém přišel Ježíš. Takže jste přijali Krista, ale přijali jste

Bůh dal každému
lidskému stvoření
místo v těle
Kristově.

Jej do svého ducha, ne do duše. Amen. Boží duch svědčí v našem duchu, že jsme Božími syny. Je to kontakt duch – Duch, Bůh se s člověkem setkává Duch v duchu. Duch svatý vstoupil do vašeho ducha a Kristus je ve vašem duchu.

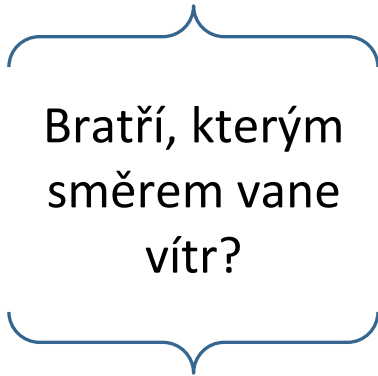
„Bože, jestli budeš něco dělat v Minneapolis, nechť jsem toho součástí.“ To je dílo, které Bůh dělá dnes večer, Bůh znovu jedná. Jednal a dnes jedná znovu a říká, že toto dílo nesmí do svých rukou vzít člověk. Musí to být Boží dílo. Jenom se toho dotknu a skončím.

V minulosti jsme měli hnutí, která byla vedena lidmi, muži. Muži cítí, že je Bůh určil, aby vládli Tělu. Víte, co Bůh udělal? Dal každému lidskému stvoření místo v těle Kristově. A je to Boží řád, že tam, kde záleží, jestli jde o muže, nebo o ženu, jsou první na řadě muži a pak ženy. V plynutí Ducha ale není rozdíl mezi mužem a ženou. Jestli toto nepochopíme, máme problém. Jinými slovy, pokud je muž starší, je příkladem, měl by být příkladem stádu, měl by na své stádečko dohlížet, měl by být tím, kdo se o něj stará. Ale žena, která je vedena Duchem, není o nic méně, pokud je vedena Duchem. Víte, co myslím. Když se sejdeme, v tu chvíli, kdy se spolu setkáme v Duchu, existuje už jen jedna osoba – Ježíš Kristus. Přijde holčička, řekne Boží slovo, a každý, kdo je v Duchu, to slovo hned rozpozná. „To je můj Bůh.“ Není to to dítě, ale je to Bůh v tom dítěti.

Když začneme vidět jeden druhého v tom, čím je v Bohu, přijdeme na to, že rovina, ve které se pohybujeme, je vyšší rovina než ten nižší řád,

kde musíme mít muže a ženy – doma, co se domácího fungování týče, tam je muž a žena.

Ve chvíli, kdy pracujeme na Božích věcech a Mavis řekne: „Pán říká...“, nebo něco jako: „Víš, mám takový pocit, že...“ Už jste se s takovými pocity někdy setkali? Je to hrozné – Bůh k Mavis někdy mluví a ona řekne: „Mám takový dojem, že bychom neměli dělat to a to.“ Vždycky jdu proti tomu, ale konečně mi začíná docházet, že to je Bůh, který mluví k mé ženě.

Bratří, kterým
směrem vane
vítr?

Chci, abyste věděli, že každé Boží hnutí, které jsem viděl, skončilo. Viděl jsem, jak se rozpadlo probuzení Hnutí pozdního deště. Víte, při pohledu na apoštola, který se napařuje u oltáře, se mi chce zvracet. Je to zraňující a bolestivý pohled, když jste v Duchu, jdete na shromáždění, abyste se těšili z Božího ducha, a jediné, co vidíte, je „Apoštol Ten a Ten“, který vyleze na stupínek. Jediné, co vidíte, je pýcha a hřích. Chvála Pánu.

Ale to už je minulost, tentokrát chceme Boha. Tentokrát chceme vidět Boha, jak plyne. Amen. Kohokoli, kdo by jednal mimo Božího ducha, jeho vlastní lidskost shodí. Je to tak. Když jsem byl v Kanadě a začínali jsme shromáždění, byl tam jeden muž, který měl určitého ducha, musel to být duch náboženství. Někdy prorokoval pravdu, ale neustále si nárokoval vládu nad celým tamním shromážděním. Takového člověka musíte zastavit. A tak když začal prorokovat, bratr Warnock vstal a řekl: „Bratře, upřímně věřím, že to je Boží duch, že by Boha velmi, velmi potěšilo, kdybys na tomto shromáždění mlčel.“ Halelujah. Halelujah. Ano. Bůh byl tehdy velmi potěšen – ten bratr už neřekl ani slovo. Chvála Pánu.

Jak spolu rosteme, pochopíme, že Boží duch chce jednat pokaždé, když se sejdeme. Přemýšleli jste o tom někdy? „Mám žalm.“ „Já mám píseň.“ „A já mám slovo.“ Každý má něco, ale kdo hraje prim? Boží duch. Když se sejdeme, Boží duch chce něco dělat. V našem malém shromáždění nám některé věci jednu dobu fungovaly velice dobře. Jeden ze starších vždycky vstal a řekl: „Bratří, kterým směrem vane vítr? Kterým směrem dnes vane vítr?“ Všichni jsme čekali na Boha, abychom věděli, odkud vane vítr. Znáte to, někdy zpíváte píseň, která přinese mimořádný život – a to tam, kde vane vítr. Sledujete tu nit? Přestože ne

každý vidíme všechno jasně, následujeme tu nit, a z toho vzejde slovo a Bůh bude mluvit ke svému lidu.

Bůh vám všem požehnej ve jménu Ježíše Krista. Halelujah.